

Mag. Peder Bering, Sognepræst i Verninge og Kjøng i Fyn, som findes hos Bloch, Den fynske Gejstligheds Historie II. 256 ff., fremgaar, at denne Mand, der var langt ude beslægtet med Vitus Bering, blev antagen til Lærer for dennes Sønner og efter hans Død fremhjulpen af Vitus Berings formaaende Venner, saa han ikke blot 1676 blev Sognepræst i Verninge, men ogsaa senere ved den ovennævnte Bolle Luxdorps Hjælp fik Kjøng Sognekald annekteret til Verninge, hvorved han opnaaede at nyde Indtægten af to Præstekald, som ellers baade før og siden have bestaaet som særskilte Embeder.

4.

Tillæg til Afhandlingen om Eggert Frille

i Hist. Tidsskrift 5. R. V. 1 ff.

Af W. Møllerup.

Forskjellige Træk hos Eggert Frille tyde hen paa, at han i Dannelse og Kundskaber har staaet over de fleste af sine samtidige Standsfæller. Den Lethed, hvormed han fører Pennen og finder det rette Udtryk for sine Tanker og Følelser, den Slagfærdighed i Dialogen, hvorom hans Deltagelse i forskjellige politiske og juridiske Forhandlinger bære Vidnesbyrd, endelig hans Interesse for boglige og videnskabelige Sysler, hvorom der endnu findes et smukt Bevis i et paa Universitetsbibliotheket opbevaret Haandskrift ¹⁾, synes at vidne om, at han har modtaget en højere Dannelse, end der dengang sædvanlig blev Adelsmænd til Del. Denne Formodning stadfæstes ved en Notits i de af Professor Daac for nylig udgivne Matrikler over nordiske Studerende ved fremmede Universiteter ²⁾. Blandt de Nordboer, som 1419 bleve indskrevne ved Rostocks Universitet, nævnes en Eggardus Christierni, som efter al Sand-

¹⁾ Se min Afhandling S. 13, Anm. 1. Bibliotheksass. Gjellerup har gjort mig opmærksom paa, at Originalen endnu findes paa Universitetsbibliotheket.

²⁾ 1. Hefte, Christiania 1885.

synlighed ikke kan være nogen anden end Eggert Frille. I Dokumenter fra 1415 og 1424 kaldes denne kun Eggert Christiernssøn, og først efter 1431 føjes til dette Navn „som kaldes Frille“. Broderen, den bekjendte Ærkedegn i Ribe, kalder sig altid Clavs Christiernssøn. Overhovedet findes der — saa vidt mig bekjendt — ingen anden nævneværdig Personlighed af dette Navn (Eggardus Christierni) i Danmark i det 15de Aarhundrede end Eggert Frille. Vi tør derfor med temmelig Sikkerhed antage, at Hr. Eggert har faaet en videnskabelig Uddannelse efter Tidens Vilkaar, og at han i ikke ringe Grad skylder denne Omstændighed sin hurtige og glimrende Løbebane.

Et andet ikke uinteressant Bidrag til hans Karakteristik er opbevaret i Hanserecesserne ¹⁾. Den 24de Juli 1484 ere Hansestædernes Sendebud forsamlede i det tyske Kompagnis Hus i Kjøbenhavn. De tale sammen om Rigshofmesteren Erik Ottessøn Rosenkrans, som de mene er dem ugunstig. Borgemesteren af Lübeck fortæller da om Eggert Frille, som — siger han — „i fordums Tid var en mægtig Mand her i Landet, men dog tilsidst faldt i Unaade og lod sig give Lejde til Lübeck og her tilbød at staa til Rette for alle og enhver, skjønt han selv forhen, da vi Lübeckere vare her hos Kongen og hans Naade tillod os at føre 6 à 7 Heste ud af Landet, traadte frem for Kongen og sagde: Eders Naade maa ikke gjøre det, thi det strider mod Eders Ed. Dog da vi senere vare hos Kongen alene, fik vi Lov til at udføre saa mange, vi vilde. Og dog var det først paa vor Forbøn, at Hr. Eggert maatte komme tilbage til Danmark.“ Derpaa tilføjede Borgemesteren af Wismar: „Jeg var selv til Stede dengang i hans Velmagtsdage; han kastede Kongens Breve for sin Fod og vilde ikke tillade os at udføre Hestene.“ Et talende Vidnesbyrd om Stormandens hensynsløse Overmod og Kong Christierns bekjendte Svaghed og Eftergivenhed lige over for Hansekjøbmændene.

Jeg skal endnu rette en Fejl i min Afhandling om Eggert

¹⁾ Hanserecesse. 3. Abtheil. I. 478.

Frille, som d'Hrr. Thiset og V. Secher have gjort mig opmærksom paa. Hr. Eggert døde ikke 5. Febr. 1472, men to Aar tidligere, 1470. Det af mig omtalte Brev af 4. Maj 1470, hvori Kongen erklærer, at Striden ikke skal gjenoptages til Skade for hans Arvinger (jeg har ved en Uagtsomhed skrevet „for ham og hans Arvinger“), er et Bevis for, at han allerede da var død. Imidlertid tør man ikke heraf slutte, at Hr. Eggert ikke selv naaede at se Enden paa sin Strid med Kongen, og at først hans Arvinger, særlig hans mægtige Svigersøn Bent Bille, udvirkede Forsoningen. Thi dels har hans Dattersøn Anders Bille efterladt et kort Udtog af Overenskomsten, hvori han siger: „De Artikler, Hr. Eggert maatte gaa ind paa, før han kunde faa Venskab, vare“ o. s. v., dels erklærer Kongen selv i et Brev til Niels (Lykke?), at han har givet Eggert Frille Brev paa alle hans Arve- og Kjøbegods¹⁾. Sandsynligvis er det kommet til Forlig paa det store Møde i Kjøbenhavn i Avgust Maaned 1469, og Hr. Eggert har da kun overlevet dette et halvt Aar.

5.

Et Bidrag til Peder Oxes Historie.

Af W. Møllerup.

I sin interessante Skildring af Peder Oxes Levnet (se Hist. Tidsskr. 5. Række. V. 334 ff.) har Dr. Heise fremhævet det mærkelige i, at Peder Oxe endnu i Januar Maaned 1558 synes at have staaet i den højeste Gunst ved Hove, men allerede den 18de Februar samme Aar var falden i Unaade. Han henviser her til, at Mageskiftet med Tølløse mellem ham og Kongen fandt Sted den 9de Januar (læs 19de Januar), og synes heri at se et Bevis for, at Forholdet til Kong Christian dengang var tilsyneladende venskabeligt. Dette forholder sig dog ikke saa. Som det af efterfølgende Brev vil fremgaa, var hans Stilling allerede da yderst vaklende, og det var kun ved

¹⁾ Se min Afhandling S. 61.